

Svæver

Roman af Gudrun Østergaard

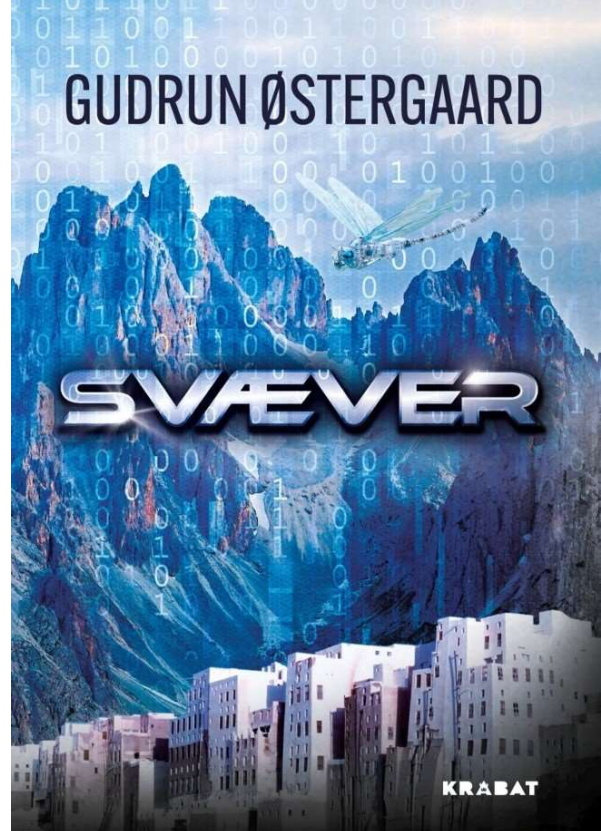
Forlaget KRABAT, 2022

Anmeldereksemplar doneret af forlaget

I *Svæver* af Gudrun Østergaard beskrives en hændelse og optakten til hændelsen fra to perspektiver. Historien følger skiftevis dronen (svæveren) IKAROS 17 og drengen Wanzo.

Dronens fortælling minder lidt om et indblik i hvad Maskinerne fra Matrix kunne have haft af tanker og beregninger inden udslettelsen af menneskeheden, eller hvad der kunne have gået igennem terminatorens hoved da han landede i 1980'erne. Interessant læsning. Wanzo er en almindelig dreng fra et sted, der kunne være Pakistan, Afghanistan eller lignende steder, hvor dronekrig er virkelighed. Hans tanker er almindelige og menneskelige; han vil bare gerne leve et liv hvor han kan lege frit og gå i skole. Fra bagsideteksten:

“Vi flyver i flok. Mit navn er IKAROS 17, og jeg har to sæt vinger, der svirrer så hurtigt, at man næsten ikke kan se dem. Jeg er en sort drone med lysende, blå tegninger. Det er os, menneskene kalder for svævere. Svæverne tjener Systemet, men de er selvstyrende enheder. En dag bliver svæverne sendt ud på en mission til byen ved foden af de blå bjerge. Her leger Wanzo og de andre børn på byens torv.”

Teksten er ildevarslende, men uden at læseren er så meget i tvivl om hvad det hele ender med. Læseren venter derfor nærmest hele romanen på det endegyldige og brutale angreb på den ene hovedperson begået af romanens anden hovedperson. Uden at afsløre for meget, kan jeg dog sige, at der kommer et spændende og originalt twist, der kom bag på mig og var hjerteskrærende godt.

Svæver er tiltænkt større børn, men er en roman, der kan læses af alle. I læsningen tænkte jeg, at historien måske var lidt hård læsning for børn, men så kom jeg i tanker om *Mio min Mio* og *Den uendelige Historie*. Jeg elskede Gudrun Østergaards novellesamling *Ord der hærger*, som jeg ofte tænker på, og *Svæver* er science fiction fra samme skuffe: Østergaard skriver science fiction som man husker.

Anne Dencker Bædke

